

Senyera serenya

LA FALÇ DE PAPER

El 25 d'abril de 2010 quedarà per sempre en el meu record com una data molt important. Aquest dia es va celebrar als municipis de la Seu, les Valls del Valira i Oliana la consulta popular sobre la independència de la nació catalana. El 12 de setembre també la feren a Montferrer i Castellbò. A cadascun d'aquests municipis hi va haver una plataforma ciutadana que es va encarregar de tota l'organització. Jo em vaig encarregar de la campanya per promoure la participació al municipi de la Seu.

Ens havíem plantejat un parell d'objectius. El primer era que els nostres conciutadans sabessin que es feia la consulta, i el segon que hi participessin. Crec que el primer el vam aconseguir bastant, però no ho sé del cert perquè costa molta saber què sap la gent. La nostra, la que ens és propera, sí que ho va saber (i a bastament!), però més enllà dels nostres cercles familiars, d'amistats i coneguts? L'esforç i l'encert de la difusió em fa pensar que una bona part de la

Seu va saber que aquell dia es votava, o si més no que es feia alguna cosa sobre la independència. El segon objectiu es va concretar amb la participació de 1.888 persones de 10.931 que ho podien fer. Representa un 17,27% dels nostres veïns. Vam quedar molt lluny d'altres poblacions que van fer la mateixa pregunta, i encara més d'un percentatge majoritari de participació, però a mi em sembla molt bon resultat per diverses raons:

1. Perquè 1.888 persones van confiar en la nostra intenció de fer democràcia i en l'organització d'un esdeveniment seriós impulsat i organitzat per la pròpia societat.

2. Perquè tot es va desenvolupar en un ambient festiu, alegre, impecable en les formes, clar en el contingut, obert i net. No hi va haver ni un sol estirabot, cap crit, cap escarfall, cap sortida de to. A les 8 del matí feia goig sentir la remor endreçada dels voluntaris i organitzadors enllentint-ho tot perquè a les 9 poguéssim obrir la porta de Sant Domènec de bat a bat. A migdia, la plaça dels Oms bullia de vida, la gent entrava i sortia, la canalla jugava al carrer, els músics delectaven el públic i la gent somreia, parlava i aplaudia.

3. Perquè de les persones que van votar, 111 van venir a dir que no i 113 a dir que no ho tenien clar. La consulta també estava pensada per a elles i per això em va alegrar molt veure votar agents d'un cos de seguretat de l'Estat, per exemple, als qui atribueixo la papeleta del no. O persones que sé que dubten de si ens aniria més bé als catalans tenint un Estat propi, però que es van prendre la consulta molt seriosament i hi van participar.

4. Perquè el perfil sociològic de les 1.888 persones que van votar no es pot reduir a un de sol. Va venir gent gran (amb bastó, caminador, de bracet o amb pas ferm), joves amb pircings i joves sense pircings, famílies senceres, mestresses de casa, directores de bancs, professionals liberals, botigueres, funcionaris, pagesos, polítics, novinguts,... Un ventall tan divers de persones que em va emocionar.

5. Perquè un any abans, només un any, no podíem dir amb certesa que hi havia 1.663 urgellencs disposats a crear l'Estat català. Un mes abans tampoc no ho sabíem. Una setmana abans, o fins i tot la vigília, tampoc no se sabia. Ara sí, ara tenim quelcom de concret. És una xifra petita, modesta, sí, però certa. I això en un món ple de vaguetats, ple de matisos, ple de segones intencions, per a mi té molt de valor.

6. Perquè tot plegat va néixer el 18 de setembre de 2009 al vespre, en un despatx amb 4 persones convençudes de fer quelcom pel país, seguint l'exemple d'Arenys de Munt. Aquest nucli de condensació va atraure més persones, i al final vam aconseguir formar un equip fantàstic de gent motivada, compromesa i seriosa. L'experiència m'ha permès de conèixer una vintena d'homes i dones amb les que hem travat una relació de treball molt maca. Gràcies a una vuitantena de voluntaris la idea es va fer realitat. Això no treu que ens ha guem equivocat, enfadat i desvetllat moltes nits. Però l'objectiu clar que ens havíem fixat ha permès esmenar les errades, reconciliar-nos i calmar el pensament.

7. Perquè practicar la democràcia en estat pur, com deia un lema de campanya de la Seu, transmet una serenor i una potència molt grans. Serenor perquè no es crida, no s'ataca, no es fa mal. Potència perquè les paperetes són com falçs blanques que trenquen les cadenes mentals. Són la força del poble que expressa què vol ser.

VIATGEM CAP A LA NORMALITAT

Tots els alturgellencs que vam votar sí som independentistes? No. Els que treballam per aconseguir de tenir un Estat propi no som gaires. La feina, l'edat, la família i la nostra idiosincràsia fan que la gran majoria d'aquestes persones no siguin proactives per la independència. Malgrat ser persones amb un activisme o, quan va ser el moment de decidir van votar i van dir que sí. D'on van sortir? On eren abans? El cas és que hi són, i augmenten. I si aquestes persones de cop i volta actuessin perquè s'acomplís allò que van votar? Només que diguessin a les seves conveses que essent un Estat serem un país normal i pròsper. Que fins i tot els contraris a la independència se'n beneficiaran. Amb alegria, com quan surts de la grip, que tens més ganes de fer vida normal, de pensar,

de sortir, de fer un bon dinar o d'anar a veure els amics. En aquest viatge decidit cap a la normalitat i la prosperitat no hi sobra ningú. Si una cosa em ballava pel cap la nit del 25 d'abril mentre es feia el recompte de vots de la Seu era la claredat del que havíem fet. Si demanes què és el concert econòmic crec que la majoria no ho sabrà. Si demanes per l'Espanya plural o pel federalisme, igual. Però si demanes per la independència tothom sap de què parles.

“Les paperetes són com falçs blanques que trenquen les cadenes mentals”

UN VINCLE AMB LA DIGNITAT

Però també em queixo de l'actitud de menyspreu que van tenir vers les consultes persones de referència política, com ara algun conseller i, àdhuc, el president Montilla. A escala local també. Algun exregidor de la Seu també va blasmar la consulta. Ho trobo esfereïdor: com pot un càrrec electe fer befa d'un procés democràtic? Gent triada per votació popular enfotent-se'n d'una votació seriosa?! Em provoquen una vergonya aliena de no dir. Ho trobo tan greu que només se m'acut una

explicació: la misèria d'esperit. Se n'ha de ser molt pobre per, havent estat qui s'ha estat, dir el que s'ha dit. L'actitud d'aquestes persones em recorda la dels fariseus evangèlics: molta correcció, però no són res més que sepulcres emblanquinats. A dins seu només hi ha ossos. Ossos i un cert grau de descomposició de la dignitat.

La darrera consideració d'allò que vam fer ara fa un any és sobre la vinculació. S'ha dit mil cops que no eren vinculants. Vincular, segons el DIEC, vol dir: 1 v. tr. [LC] Lligar amb un vincle legal o moral. Atenció, doncs, legal o moral. Legalment, tots ho sabem, que no en són de vinculants, les consultes. Però i moralment? Jo trobo que sí, que vinculen tothom, tant si s'hi participa com si no, tant si s'és del sí, del no, del no ho sé, de la ganyota o de la indiferència. A molts els incomodà que quatre il·luminats els plantifiquéssim a la cara l'afer aquest de la independència. Els seus mals (la pusil·lanimitat i la dependència mental i emocional d'algú que entenen com a superior) no volen soroll. La remor que vam aixecar és vinculant, i tant si ho és! La flama que portem a dins s'estén, l'esperit que alguns volien afeblir empeny amb nova força. I al capdavall, amb qui o amb què vinculen, les consultes? Amb la dignitat com a persona i com a poble.

Jordi Dalmau i Ausàs